

PAVEL BAREŠ

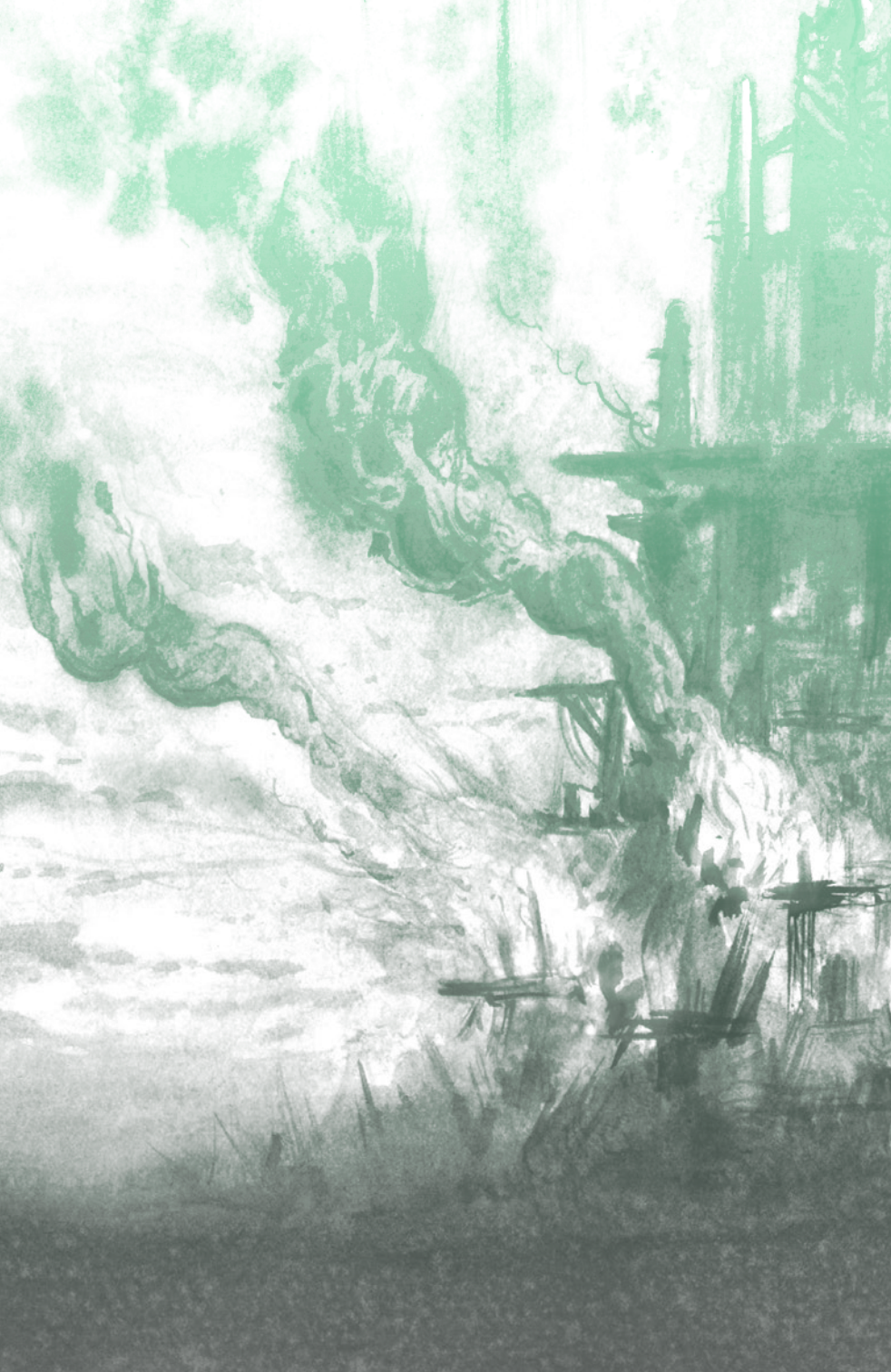
KRONOVY DĚTI

Může město zemřít?

HOST

HOST

PAVEL BAREŠ
KRONOVY DĚTI

PAVEL BAREŠ

**KRONOVY
DĚTI**

BRNO 2019

© Pavel Bareš, 2019

Cover art © Karel Jerie, 2019

Illustrations © Michaela Faktorová – s. 216

Markéta Maroušková – s. 514

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-943-4 (PDF)

ISBN 978-80-7577-944-1 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-945-8 (MobiPocket)

PROLOG

**POPEL
A PRACH,
ČÁST
PRVNÍ**

Pro: arrows.john@inter.net
Od: murphy.caliban@inter.net
Předmět: Bill Matthews — dokumenty

Johne,
posílám ti text pro bulletin a v příloze všechny potřebné dokumenty k vyřízení Matthewsovy smrti. Víím, že vzhledem k vaší společné historii nejspíš není namístě, abych se k celé věci vyjadřoval více, než pracovní vzato musím. Přesto však chci říci, že plně pochopím, pokud se k té záležitosti nebudeš schopen stavět profesionálně.

Text následuje.

C.

V noci z 26. 12. na 27. 12. roku 2052 byl Bill Matthews, zodpovědný vedoucí Výcvikového programu speciálních jednotek (viz heslo Sírotčinec), obviněn ze spiknutí proti Institutu, zatčen a eskortován do Eclipse Tower, kde měl být podroben výslechu za přítomnosti svých nadřízených důstojníků. Bohužel, kvůli odporu, který Matthews kladl, nemělo oddělení Calibana Murphyho jinou možnost než jej v sebeobraně usmrtit. Při incidentu došlo k úmrtí čtyř členů bezpečnostních složek Eclipse Tower. Matthewsův asistent ve vedení střediska, Lee Loyd James, byl téže noci zneškodněn jednotkami Operačního oddělení Institutu coby potenciální hrozba poté, co se ujal vedení svých studentů ve snaze o odplatu za Matthewsovu smrt. Celkové ztráty čítají sto sedmdesát osm studentů a dvacet sedm členů personálu.

<Rozbalit přílohy [3x]>

Pro: murphy.caliban@inter.net
Od: arrows.john@inter.net
Předmět: Re: Bill Matthews — dokumenty

Máš pravdu, C. Není to namístě.

„Jestli se na tohle teď díváš, tak... no, tak to znamená, že... Argh, já tu píčovinu vážně řeknu nahlas...“

Bill Matthews protočil panenky a natáhl se po sklenici bourbonu na svém pracovním stole. Polkl, zamlaskal a vrátil se pohledem unavených očí zpátky k čočce kamery.

„Jestli se na tohle koukáš, Lji,“ přiměl se pokračovat, „znamená to, že jsem mrtvej.“

Stop.

Stopa videozáznamu se zastavila a přetočila o několik vteřin nazpět.

„... to, že jsem mrtvej,“ zopakoval Bill.

Stop.

Znovu.

„... jsem mrtvej.“

Kromě Matthewsova hlasu praskajícího v reproduktorech panovalo v kanceláři ticho jako ve svatyni.

Dej mi chvílku, Bille...

Na levé straně monitoru vyskočilo okno adresáře, ze kterého se video přehrávalo. E:\Externi\PURE\pustsime.

Matthewsova tvář, uvězněná v okně přehrávacího softwaru a zamrzlá uprostřed slova, trpělivě čekala na rozkaz.

Pokračuj.

„A... vzhledem k tomu, že jsem mrtvej,“ zachraplal Bill, „ti nejspíš Institut přisoudil celý středisko i s veškerou mojí dokumentací. A i kdyby ne, věřím, že ty si k ní najdeš cestu, takže... Prostě si tohle poslechni, fajn? Ještě předtím, než se podíváš na všechno ostatní. Dej si drink, udělej si pohodlí. Bude to chvílí trvat.“ Mimoděk na několik okamžiků odhlédl od kamerky. „Nášťestí máš teď zrovna plný ruce práce s nějakým bordelem, kterej Nataly včera natropila v databázích, takže mě teď nebudeš rušit. A já ti můžu říct celej příběh. Od začátku do konce.“

Unaveně si protřel oči a zhluboka, rozhodně se nadechl. „Dneska jsou to dva týdny, co jsem se vrátil z Istanbulu, a od té doby se ze mě den co den snažíš páčit, co se tam vlastně stalo. A já si vymýšlím

jednu výmluvu za druhou, každou další pitomější než tu předtím, odvolávám se na protokoly... A dokud budu naživu, budu se vykrucovat dál.“ Hořce se pousmál. „Ale vzhledem k tomu, že na té frontě se teď pár věcí změnilo... Je asi načase, abych kápnul božskou. O všem, co se v Istanbulu stalo a co jsem tam viděl. O tom, co se Institut už tolik let zoufale snaží udržet pod pokličkou. A věř mi, že mě to mrzí, Lji, protože se klidně vsadím, že právě kvůli tomu, co jsem tam tehdy viděl, je teď po mně. Takže je mi opravdu líto, že to tajemství musím předat zrovna tobě. Ale já potřebuju vědět, že se to dostane k někomu, komu můžu věřit.“

Na jeho tváři se na kratičký okamžik objevil takřka *prosebný* výraz.

„Poslouchej pozorně. Protože to, co ti teď řeknu, nesmí umřít se mnou.“

Muž jménem Pérez Garza už třetí den tiše seděl uprostřed temnoty.

Jeho očím se stále ještě nepodařilo tmě přivyknout: kolem nebyl ani jediný paprsek světla, kterého by se mohly chytit. Kamkoli se podíval, tam se jeho zrak topil ve tmě jako v sirupu — a i kdyby náhodou pronikl temnotou až *tam kamsi* na druhý konec, narazil by na dvanáct palců tvrzené oceli, hladké jako sklo a studené jako kámen, která ho skrývala před okolním světem.

Dýchal pomalu. Vzduch kolem něj těžkl s každou uplynulou hodinou, ale vždy ho bylo dost na další nádech. Žaludek se mu svíral v křečích a vyschlá kůže praskala jako rýžový papír. A temnota, která ho objímala ze všech stran, se mu tlačila do spánků, soukala za nehty a nutila se mu pod oční víčka.

Ale stále neztrácel přičetnost, stále byl při smyslech...

Dívka z popela ho sledovala němým pohledem uhelnatých očí.

...inu, alespoň pokud mohl soudit.

Samozřejmě ji neviděl. *Cítil ji.* Měl za to, že to *nějakým způsobem* dělá ona, *samozřejmě že to dělá ona, moc dobře víš, čeho všeho je přeče schopná...* Cítil, jak skrže črty černého prachu tančí na vnitřní straně trezoru. Cítil chuť jejího popela na svých rtech.

Nebyl si přesně jistý, *proč* tu je. Možná nechtěla, aby byl sám.

Možná nechtěla být sama ona.

„Nemůžeš mě tu držet věčně, Dio,“ zašeptal Garza. Zvuk jeho hlasu se mu odlepil od úst a zanikl jen o několik palců dál, jako ve vakuu.

Zvuk potřebuje částice, aby se přenášel prostorem...

Takže... může mě vůbec slyšet? Když je mezi námi tolik nicoty?

Pak ale něco uslyšel. Něco zvenku.

Kroky.

Drnutí kovu o kámen. A pak mužský hlas: „Tudy, Sheilo...“

Sheila...

Zní to povědomě...

„Vida, Dio,“ zamumlal Garza. „Kavalerie dorazila.“

Zvuk kroků se přiblížil a krátce nato ho dohnala jeho vlastní ozvěna.

„PURE,“ huhlal mužský hlas zpoza dveří. „Sheilo, pojd', pomoz mi to otevřít...“

Dívka z popela rázem zmizela a *prosákla se* skrže dvanáct palců oceli na opačnou stranu. Ale to už mechanismus dveří zaskřípal a uprostřed temnoty, která poslední tři dny vyplňovala celý Garzův vesmír, se objevila tenká, bělostná linka. Vzápětí se protrhla do záplavy mučivého, prudkého světla.

AH!

Pérez pevně zavřel oči a čekal, dokud bolest neustoupí.

A když je konečně otevřel, hleděl na postaršího holohlavého muže ve vojenské výstroji, který stál před otevřeným sejfem a v ruce svíral nabitou zbraň.

„*Vráno,*“ zasyčel muž nenávistně.

„Agente Matthews,“ pozdravil Garza a přinutil ústa k úsměvu.
„Vítejte v Istanbulu.“

„... potřebuju vědět, že se to dostane k někomu, komu můžu věřit.“

Na Matthewsově tváři se na kratičký okamžik objevil takřka *prosebný* výraz.

„Poslouchej pozorně. Protože to, co ti teď řeknu, nesmí umřít se mnou.“

Stop.

Pan C natáhl ruku po orosené skleničce whiskey, která stála na stole vedle jeho klávesnice. Nechal ji zabavit z Matthewsovy kanceláře těsně předtím, než vyhodili celý Siroťčinec do povětří. A ať už Matthewse nesnášel sebevíc, jedno mu upřít nemohl: bourbonu rozuměl jako málokdo.

Volnou rukou se natáhl ke konzoli a zadal příkaz.

Pokračovat.

„Neboj, Bille,“ zamumlal si pod vousy. „Poslouchám...“

DEN PRVNÍ

IZOLACE

"...dámy a pánové, posloucháte Korzářský rádio a je vám určité totálně jasný, jaký je dnešní velký téma..."

"...samozřejmě mluvíme o Izolaci Downtownu, že jo, takže pro ty z vás, který se teprve teď hrabou z postele po včerejším flámu, inu, měli byste vědět, že jste se probrali do úplně nového světa..."

"...přesně tak, dneska v noci sestoupila do Downtownu Radniční garda..."

"...asi netřeba připomínat, jak to vypadalo, když sem tihle štramáci zaskočili posledně..."

"...já bych radši moc nevtipkoval, Delsine, protože podobnosti s Blackoutem tady bude víc, než by se nám asi líbilo. Do pozice generála gardy byl totiž povýšený Jeremy Kestrel Simmons – jo, přesně tak, notoricky známý kapitán exekutorských jednotek..."

"...samozřejmě až do včerejška, kdy mu Radnice svěřila do rukou polovinu městský armády..."

"...pamatujete na ten výpadek v bloku C před dvěma týdny? Tak přesně tenhle Simmons vedl fyzly proti demonstrantům a všichni víme, jakým to skončilo masakrem..."

"...takže jestli jste právě teď poprvé vyhlídli z okna a díváte se, proč se po ulicích procházej hlídky v plný polní, tak přesně proto. A to mi připomíná, Chade, pamatuješ se na Noru Bloomovou? Jak nám asi před měsícem říkala, že Občanský centrum vystěhovalo celej její barák..."

"...jasně, co je s ní?"

"...tak z toho jejich baráku jsou teď kasárny."

"Kecáš!"

"Ani trochu, a nejsou zdaleka jediný. Jak se ukázalo, Občanský centrum v přípravách na Izolaci vyšoupávalo lidi z domovů a ubytovávalo místo nich gardisty skoro celej uplynulej měsíc – přímo nám všem pod nosem!"

"...to je sick, brácho. Oukej, lidi, dáme si na chvíli pauzu a pustíme vám nějaký *Dooven Blade*, ať máte chvílku to zpracovat – a uslyšíme se za tři minuty padesát!"

"To uslyšíme, protože co jsme poslouchali my, nikdo jinej zatím ani nepípnul."

"Jo, přesně tak, lidi, vypadá to, že Korzářský rádio je poslední svobodná stanice v celým éteru. Nemáme o tom žádný potvrzený informace, ale vůbec bych se nedivil, kdyby měla garda prsty i v..."

*Poslední vysílání Korzářského rádia
(27.12.2052, 11:58 a.m.)*

Nestávalo se často, že by Jason visel spoutaný řetězy nad nádrží plnou mechanických žraloků ovládaných šíleným neonacistickým vědcem.

Samozřejmě teď, když se to doopravdy dělo, už mu to zdaleka nepřipadalo tak bizarní.

Chrmmpff...

„Jasone,“ hlesla Jenna, připoutaná zády k němu, „jestli tady umřeme, chci, abys věděl, že je mi to všechno vážně hrozně líto...“

Jason probodával očima doktora Niederträchtigera, který stál u okraje nádrže, v rukou svíral dálkové ovládání od svých robotických mazlíčků a pečlivě střídal záporácké monologování se záchvaty maniakálního smíchu.

„... a že už vím, že jsem se chovala jako *totální kráva*.“

Jason sklonil hlavu k rameni a ona učinila totéž. Ucítil na tváři horkost její líce a na spánku ho zalechtal pramínek jejích vlasů.

„Zasloužíš si někoho o tolik lepšího, než jsem já,“ špitla.

Mhmmhmm...

Poslepu nahmatal její dlaň a stiskl.

„Já vím,“ odpověděl.

Řetěz, na kterém se oba houpali nad žraločí nádrží, sebou trhl a začal se zvolna spouštět dolů k hladině. Jenna přerývaně vydechla. „Odpustíš mi to všechno, Jasone?“

Chrrrrr...

„To víš, že ano.“

„A vrátíme se k sobě a budeme spolu spát mnohem víc než předtím?“

... pšítítít...

„Samozřejmě. Ale nejdřív se osvobodím z těch řetězů, vezmu tomu Němčourovi to dálkové ovládání a nakrmím jím ty jeho plovoucí plechovky. Platí?“

„Dobrá. Ale dovol mi ještě jednu poslední otázku, prosím...“

„Cokoli, kotě.“

„Jakých zdravotních rizik musíme dbát při užívání opioidů k tlumení bolesti pacientů?“

Chrrr... hm?

M-hmm!

Jasonova hlava vystřelila vzhůru, jak ho profesorův hlas vyvrstlil z říše snů přímo zpět do školní reality.

Profesor Goffmayer ho sledoval s obočím zdviženým vysoko do čela. „Omlouvám se, pane Blakeu, vyrušil jsem vás snad?“

Jason se v lavici útrpně narovnal a tak nenápadně, jak to jen šlo, si do zápěstí utřel slinu stékající mu z koutku úst. „Ne, pane,“ zamumlal a vši silou ignoroval své spolužáky, kteří s nemalou námahou dusili smích v rukávech.

„Pak mi jistě odpovíte na mou otázku,“ usmál se profesor úlisně, zjevně odhodlaný nechat ho se v celé té situaci pořádně vykoupat. „Jakých — zdravotních — rizik...“

„Já vím, na co jste se ptal...“

„A znáte odpověď?“

Jason zabodl pohled do lavice a snažil se vytěsnit čím dál tím hlasitější prskání a funění spolužáků kolem. „Ne, pane,“ odpověděl nakonec.

„Možná kdybyste nahlédl do svých poznámek...“ Profesor se mu zvědavě podíval přes rameno. „Inu, možná ne.“

Jason rychle otáčel listy svého sešitu a do tváří se mu vehnal ruměncem. Na pravé stránce se pod nadpisem *OPIOIDY* skvělo pár líných čmáranic a nepříliš vyvedená kresba maskovaného hrdiny bojujícího s mechanickým žralokem.

Profesor Goffmayer mu věnoval poslední ironický úsměv. „Jakkoli rád bych strávil zbytek hodiny tím, že bych poukazoval na vaši nekompetenci, pane Blakeu — a vězte, že mi to děláte snad až příliš snadné —, je bohužel mou povinností věnovat se zde především těm studentům, kteří mají alespoň nepatrnou šanci z téhle školy nevyletět už v pololetí. Tak, panstvo, zpátky k otázce. Zná někdo správnou odpověď?“

Jason odevzdaně padl čelem na lavici. Za běžných okolností by si pravděpodobně neodpustil nějaké to odseknutí — tentokrát byl ale tak vyčerpaný, že po zbytek hodiny se sotva dokázal